

[Grethe Fenger Møller]

keparti længe har hævdet, at der er et skrigende misforhold mellem antallet af arbejdsløse og det store antal ledige stillinger. Rapporten peger på fem hovedårsager: manglende kvalifikationer, konkurrencen mellem dagpenge og løn, geografiske problemer, midlertidig ledighed samt arbejdsformidlingens problemer.

Ministeren må derfor nu overveje, hvilke initiativer der bør tages for at rette op på disse forhold. Ministeren må specielt have sin opmærksomhed rettet på følgende punkter: at de uddannelsesmæssige faciliteter for ledige er af et sådant niveau, at det ikke er kvalifikationskrav, der fører til arbejdskraftmangel, og at dagpengeordningen omlægges. Det konservative folkeparti har foreslået en ophævelse af de to halvårige automatiske reguleringer samt en nedsættelse af satserne efter det første års ledighed fra 90 til 80 pct. Dagpenge og løn må ikke stå i et sådant indbyrdes forhold, at motiveringen for at søge arbejde mindskes, og at virksomhederne tvinges i en konkurrencesituation, hvor dagpengesatserne får en lønglidningsvirkning, og endelig bør det sikres, at indberetningen af arbejdsvægringer gennemføres efter loven.

Besvarelse (17/7 79):

Arbejdsministeren (Auken):

Den samtidige forekomst af ledighed og arbejdskraftmangel er et paradoks, der har været kendt og gjort til genstand for overvejelser i arbejdsministeriet i flere år. Problemet er ikke specielt dansk, men forekommer såvel i de nordiske som i de øvrige europæiske lande.

Problemet må antages at have flere årsager, der kan optræde med forskellig vægt:

1. Arbejdstilbuddene foreligger i andre geografiske områder end dem, hvor arbejdskraften er bosiddende, og denne vanskelighed forstærkes af, at mange lønmodtagere ikke er mobile, fordi de bor i eget hus, og fordi ægtefællen hyppigt også er beskæftiget på arbejdsmarkedet.

2. Der er ofte manglende overensstemmelse mellem de kvalifikationskrav, som arbejdsgiverne opstiller, og de kvalifikationer, som den ledige arbejdskraft kan tilbyde. Den manglende overensstemmelse kan være af såvel uddannelsesmæssig karakter som betin-

get af andre årsager: alder, helbred, tilpasningsevne, stabilitet m.m.

3. Endelig må det erkendes, at arbejdsformidlingen ikke fungerer optimalt. Såvel i Danmark som i andre lande lider den offentlige arbejdsformidling under underbemanding og manglende bevillinger til teknisk udstyr, f.eks. til edb.

Arbejdsministeriet har gennem flere år forsøgt at afhjælpe problemerne. Det kan således nævnes, at der i april 1978 blev indført regler om »henvisning til samtale«, og de anerkendte arbejdsløsheds-kasser fik mulighed for ret til anvisning som støtte for den offentlige arbejdsformidling.

Desuden er arbejdsformidlingens personale øget med ca. 200 personer inden for de sidste par år, men denne forøgelse har vist sig utilstrækkelig over for den kraftige vækst i opgaverne.

Endvidere er der pr. 1.7.1979 indført nye regler i arbejdsløshedsloven, der smidiggør sanktionssystemet over for arbejdsvægring, samt regler, der fjerner nogle af de hidtil eksisterende muligheder for utilsigtet brug af forsikringsbestemmelserne.

Med henblik på at tilpasse arbejdskraftens kvalifikationer til de stadig stigende krav fra arbejdsgivernes side har man allerede iværksat udvidelser og udbygninger vedrørende arbejdsmarkedsuddannelserne inden for rammerne af den igangværende beskæftigelsesplan.

Det i spørgsmålet nævnte paradoksproblem vil fortsat give anledning til overvejelser vedrørende punkter, hvor der kan ske en indsats. Det kan i den forbindelse nævnes, at der i august måned 1979 skal tages stilling til en fornyet beskæftigelsesplan, hvor man bl.a. vil søge at styrke arbejdsformidlingen ved yderligere tilgang af personale, særlig i København, hvor arbejdsformidlingens problemer formentlig er størst.

Desuden vil man fortsætte drøftelserne med organisationerne på arbejdsmarkedet om indskrænkninger af mulighederne for utilsigtet anvendelse af arbejdsløshedsforsikringen, og man vil søge etableret nærmere kontakt mellem arbejdsformidlingen, arbejdsmarkedsnævnene og arbejdsgiverne med henblik på en mere rationel udnyttelse af arbejdsformidlingen fra arbejdsgivernes side.

Afslutningsvis skal det bemærkes, at de foreliggende undersøgelser over det såkaldte